

Говорити о националном идентитету Црногораца данас није нимало лако. Не због тога што се о историји Црне Горе мало зна, већ зато што, док анализирамо о то питање, имамо две алтернативе. Прва је говорити истину. Друга је безумно и без размишљања прихватити догму владајућег режима и њихово фалсификовање историје. Ми ћемо овде ипак говорити истину.

Црна Гора је у својој историји називана српском Спартом, Пијемонтом српског народа, српске круне драгим камењем, буктињом српске слободе...како су је називали најумнији и највиђенији Срби, попут Лазе Лазаревића, Алексе Шантића, Сима Матавуља, Бранка Радичевића и др. Та и таква Црна Гора, земља Светога Петра Цетињског и Светога Василија Острошког, земља чојства и јунаштва, храбрости и поштења, данас у највећој мери живи само у сећањима, књигама и причама. Та и таква Црна Гора, достојанствена и достојна поштовања, је престала да постоји након доласка комунистичког режима. Тада долази до покретања тзв. Црногорског питања, а нова нација је рођена 1. 5. 1945. након објављивања текста "О Црногорском националном питању" у листу Борба, аутора Милована Ђиласа.

Тим чином су комунисти само наставили оно што су започели црногорске усташе Секула Дрљевић и Савић Марковић Штедимлија. Од тада до данашњег дана у континуитету у Црној Гори траје акција убијања душе и националне свести Црногораца. Тада су то радили комунисти, а данас њихови идеолошки слиједбеници, који се, додуше, јесу преобукли у нова одијела и заменили пароле, али је суштна остала иста. Та суштина се састоји у расрбљивању, стварању лажне нације, брисања колективног памћења и свијести. Начин рада је остао исти. Разорити народ у моралном, духовном и националном смислу, изазивајући раскол и поделе у становништву, спроводити атеизацију и аморализацију и као што је међу првима акцијама након Другог светског рата, новонастали режим прво кренуо у уништавање Цркве, као чувара националне свести, тако се и данас у њиховој борби највише напада Црква. Јер циљ је јасан - прво уништити народ у духовном смислу. А од духовног до биолошког убиства није велики размак.

Срби су у Црној Гори, уместо као државотворни народ, у јавном сервису (или боље рећи сервису партија на власти) често проглашавани као подстрекач вишедеценијског раздора, проповедници примитивизма и великосрпске милитанте политике у Црној Гори. И све то са јединим задатком - коначно стварање нове, црногорске нације, која нема ништа заједничко са српством. Такво фалсификовање историје наука, наравно, одбацује, али прихвата владајућа елита у Црној Гори, која те лажне историјске податке промовише кроз разне псевдорелигијске, паракултурне и квазинаучне организације. Такве организације, као што су НВО Црногорска православна црква, Дукљанска академија наука и уметности, Матица црногорска... заправо су само разни услужни сервиси за различите потребе доминантног режима.

Та самопроглашена интелектуална елита Црне Горе, ти исцељители наводног историјског слијепила, настављају да негују "повјесни" корен Црне Горе. Иако су ти људи чувари дукљанске части и образа, у том прљавом послу не бирају средства и не презају чак ни од испирања мозга најмлађима. Још од малих ногу деца се у школама уче да не говоре српским, већ матерњим језиком, док се даље током школовања, нарочито из предмета историје, полако надахњују домољубивом мржњом према национално неосвјештеним дједовима.

Такво фалсификовање националног идентитета и касапљење историје заиста не познаје границе. То доказује и недавно откриће црногорског језика, што је борцима против "геноцидног Светосавља" дало још већи полет и снагу. Међутим, без обзира на њихову снагу, финансијску или политичку моћ коју тренутно имају, оно што они немају су истинити аргументи. Чињенице раде против њих.

Оно што њима смета јесте чињеница да су се на Општецрногорском збору 1742. године, на коме су присуствовали сви пунољетни Црногорци, написали писмо руској царици у коме се представљају као "синови Цркве Источне, који живе на српским земљама - Црној Гори, Приморју и Скендерији". Они затварају очи пред податком да се Владика Данило Петровић потписивао као "Владика цетињски, војвода српске земље".

Лажни научници који тврде да је српство Црногорцима наметнуто од стране Србије, не знају или не желе да знају да је први српски национални програм настао управо на Цетињу, а написао га је Свети Петар Цетињски, који се позива на формирање Славено-српског царства, које би укључивало Црну Гору, Херцеговину, дјелове Далмације и Босне, а који би се након коначног ослобођења Србије ујединило у једну српску државу. Тај исти владика пред борбе на Мартинићима и Крусеви говори да у "нама српско срце куца и српска крв тече", а Црногорце назива "српским витезовима који

нису вични своју постојбину остављати".

Дакле, српство у Црној Гори представља аутентичну националну мисао.

Томе у прилог иде и Законик књаза Данила Петровића, где у парафу 92 стоји да "Иако у Црној Гори нема никакве друге народности до једино Српске и никакве друге вјероисповјести до православне источне, то ипак сваки иноплеменик и иновјерац може слободно да живи и иста права имати као сваки Црногорац или Брђанин". Из овога се недвосмислено види да Црногорци и Брђани припадају српскоме народу.

О српству Краља Николе Петровића не треба ни говорити, довољно је само поменути његову песму и химну Црне Горе "Онамо намо", у којој се говори о ослобођењу и уједињењу српства. У време његове владавине је спроведен и први попис становништва, у коме се 95% становништва изјаснило као Срби. Остало су били Албанци. Значи, овим данашњим националним Црногорцима су дједови били или Срби или Албанци. Трећег нема. Овај текст су завршили ријечима једног од највећег пјесника српског језика, Петром II Петровићем Његошем:

"Име ми је Вјерољуб,

презиме ми Родољуб.

Црну Гору, родну груду,

камен паше одасвуду.

Српски пишем и зборим,

Национални идентитет Црногораца

Пише: Борис Ђурашковић
четвртак, 17 фебруар 2011 12:00

сваком громко говорим:

народност ми србинска

ум и душа славјанска".